

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. január 17.
(vasárnap)**

Szepesy László

ISTENBEN A VIGASZ

Énekek: 155, 276, 68,1. 199

Lekció: Náhum 1,1-7

Alapige: Náhum 1,2a.3a.7

*„Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr,
Hosszútűrő az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül.
Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat.”*

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, hogy az elmúlt héten is minden dolgunkban, minden helyzetben velünk voltál, és szerető Atyaként gondoskodtál rólunk. Köszönjük, hogy akár bánat, akár teher, akár fájdalom, vagy éppen öröm, vagy testvéreink örömeivel való együttérzés volt a szívünkben, Te mindvégig megtartottál bennünket magadban, a Benned való hitben.

Köszönjük Neked, hogy új életet ajándékoztál nekünk, és ezt mindennél jobban szeretnénk meghálálni Neked, mert fontosabb az elmúlt hét eseményeinél az, amit ott a golgotai kereszten elvégeztél, és húsvétkor megmutattál, hogy egyszülött Fiad meghalt és feltámadt értünk, hogy bűneinkre bocsánatot és az örök élet reménységét elnyerhessük. Köszönjük Neked a megváltás művét. És köszönjük azt Neked, hogy Szentlelked napról napra adja nekünk a hitet, amely ezt megragadja, ennek örvendez, és ezzel együtt él.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, azokat a dolgainkat, amelyeket hitetlenségből tettünk, mert Igédben írva van, hogy *„ami nem hitből származik, az bűn”*. Bocsásd meg nekünk, amikor szívünk testi vágyaira hallgatott, amikor nem Rád tekintettünk, Igédre nem gondoltunk, amikor önmagunk körül forogtunk, vagy önzőek voltunk. Bocsásd meg, amikor mással tehattünk volna jót, de nem tettük meg. És kérünk, hogy leginkább bocsásd meg azt, hogy nem adtunk Neked hálaát mindazért a jóért, amellyel elárasztottál bennünket napról napra. Mindazáltal kegyelmes és irgalmas vagy, ezért köszönjük Neked, hogy jöhetünk Hoz-

zád naponként bűnbánatot tartva, kegyelmedben bízva. Hálát adunk Neked azért, hogy a bűnbocsánat bizonyossága miénk lehet.

Köszönjük azt Neked, hogy testvéri közösségben ma is összejöhetünk, hogy nevedet imádjuk, magasztaljuk, és Téged tiszteljük énekeinkkel, imádságainkkal, szívünk megalázásával, igédre figyelemmel, annak való engedelmességre törekvéssel. Szeretnénk kérni, hogy ma is ajándékozz meg bennünket szent igéddel, amely elhat a szívek mélyéig, átformálja gondolatainkat, és felkészít bennünket azokra a jó cselekedetekre, amelyeket Te készítettél elő.

Szeretnénk kérni, hogy a mi együtt lételünk hadd lehessen világító mécses ebben a világban, hadd lássák meg az emberek, hogy mi Téged tisztelni, imádni jöttünk össze, és hogy mi a Te gyermekeid vagyunk. Ebből azt szeretnénk, Urunk, hogy ha Te magad látszódnál és mutatkoznál meg. Kérünk, hogy így áldd meg istentiszteletünket, alkalmunkat, tedd azt úgy gyümölcsözővé, hogy minden a Te dicsőségedre hadd történjen.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Náhum próféta könyve elég rövid része az Ószövetségnek – egy lap 2 oldalára rá is fér az egész könyv, nem egy hosszú írás –, mégis elég nehéz olvasmány. Ritkán szoktunk beszélni róla, mivel a fő üzenete és tartalma nehezen érthető, mert az egész könyv az asszír főváros pusztulását, Ninive vesztét hirdeti meg. És gyakran nehezen tudunk ezzel az üzenettel mit kezdeni, hogy mit üzen nekünk, korunk hívó emberének Isten egy több ezer évvel ezelőtt létező főváros pusztulásával? Amikor először olvassuk el ezt a könyvet, akkor sokakban az a kérdés vetődik fel, hogy a Ninive elpusztulását előre kijelentő, részletesen kifejtő, majd a későbbiekben végre is hajtó Isten ugyanaz-e, mint a Jézus Krisztusban értünk szenvedő kegyelmes Úr? A kérdés oka legtöbbször az, hogy nem gondolunk bele, hogy Isten haragja az Ószövetségben többször megnyilvánul, és jobban láthatóvá válik, mint az Újszövetségben. Mert bár Isten bűneink miatti haragja leginkább a golgotai kereszten ragyog fel, mégis inkább csak az Ószövetségben szoktuk ezt észrevenni.

Már a felolvasott 1. fejezet első 6 verse is megdöbbeneti, megfélemlíti, magával ragadja az embert, amikor belegondol annak igazi tartalmába. Hiszen az élő Istent végtelenül hatalmasnak, de bosszúállónak mondja, aki teljes pusztulással bünteti a Neki hátat fordító Ninivét, a pogány birodalom fővárosát. Bár már felolvastam ezt az igeszakaszt, de most még egyszer hadd olvassam fel, hogy lássuk és értsük, miről van szó, mennyire félelmetesen jelenik meg az Úr ebben az igében. *„Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az Ő ellenségein, és haragot tart az Ő gyűlölői ellen. Hosszútűrő az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. Megfeddi a tengert, és kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad. A hegyek reszketnek*

Előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, ami rajta él. Ki állhatna meg haragja előtt, és ki bírhatná ki búsulásának tüzét? Heve szétfolyik, mint a láng, és a kőszalag is szétporlanak tőle.” Mindezeket hallva az ember inkább félni kezd az Úrtól, megretten Tőle, mintsem hogy közeledni kívánjon Hozzá.

Ezért csodálatos, hogy a folytatásban, a 7. versben a próféta által ezt jelenti ki Isten, hogy *„jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és Ő ismeri a Benne bízókat.*” Ez a 7. vers olyan, mint az oázis a sivatagban, amelyet meglátva az ember fellélegzik, és reménykedni kezd. Mert az Isten haragjáról szóló beszámoló közepette mennyei Atyánk biztosít bennünket arról, hogy bár Ő bosszúálló, végtelen hatalmú és senki nem állhat meg Előtte, de Ő mégis jóságos, *„erősség a szorongatás idején, és Ő ismeri a Benne bízókat.*” De hogyan fér meg ez a 2 kijelentett dolog egymás mellett: Isten haragja, bosszúja, és az, hogy Ő jó? Miért vált át hirtelen a próféta Isten hatalmának szép leírása után arra, hogy *„jó az Úr”*? És miért beszél ilyen hosszan egyáltalán Isten a saját természetéről, ha a könyv nagy része Ninive pusztulását ecseteli? Nem lett volna egyszerűbb – mint Jónás esetében is – kijelenteni, hogy elpusztul Ninive? Miért kell az Úr természetéről itt beszélnie a könyv elején? És mi az a vigasz, amit Isten adni akar ezáltal az Ő népének (mert azért íratott meg ez a könyv)? Ezekről a kérdésekről szeretnék a mai igehirdetés keretén belül beszélni az Ige alapján.

De mielőtt ezekre rátérnénk, előbb arról a korról kell szólnunk néhány szót, amelyben a próféta élt, és amelyben a leírtak elhangzottak. Pontosán nem tudjuk, hogy Náhúm próféta mikor élt, csak egy időkeretet tudunk. A 3. fejezetben a próféta említi Théba városának elestét (ami Kr.e. 663-ban volt), és Ninive pusztulását jövendöli meg (ami Kr. e. 612-ben volt), a 2 között élt tehát a próféta. Ekkorra már Izráel országa nem létezett, mert Kr. e. 722-ben az Asszír Birodalom megtámadta, elfoglalta Izráel országát, és a legtöbb várost a földig rombolta, a népet pedig deportálták egy messzi vidékre. Az asszír nép kegyetlen volt: minden meghódított ország népét jó messze telepítették a saját hazájuktól. Júda országa még fennállt, amikor Náhúm szolgált, de erősen az Asszír Birodalomtól függött, mint minden ország ebben a térségben. Ez a birodalomtól való függés félelmet, nyomorúságot jelentett, ezért a próféta az 1,13-ban igának nevezi az asszírokkal való kapcsolatot. Júdán Asszír ia igája volt, amit az emberek megéreztek a mindennapi életben.

De beszélnünk kell arról is, hogy milyen volt az egyház, a hívők helyzete, mert őket is megszólítja az Úr. Először is a júdai hívőknek látniuk kellett izráeli testvéreik pusztulását. Tudták jól, hogy Izráel hűtlen lett az Úrhoz, és engedetlenségük miatt történt az ítélet felettük, ahogyan azt a próféták előre meg is jövendölték, és figyelmeztették is a népet. És bár az ítélet igazságos volt, mégis a júdai hívők számára fájó volt látni testvérnépük pusztulását. És fájó volt látni azt is, hogy akik mindezt elkövették, az asszír nép büntetlenül maradt, mert nemhogy Isten megbüntette volna őket, hanem birodalmuk még erősebbé, még hatalmasabbá vált. Az ő igájukat a hívők is érezték a hétköznapi so-

rán. Az egyház saját bőrén tapasztalhatta meg, hogy mit jelent mások gonoszságától szenvedni minden nap. Többször beszámol a Szentírás arról, hogy az asszírok betörték Júdába, elfoglaltak városokat, és hatalmas pusztítást végeztek. Ez hétköznapi valóság volt számukra, nem egy elméleti, politikai függés és elnyomás csupán.

És mindemellett a hívókra terhelődött az is, hogy ebben a korban istentelen királyok, Manassé és Ámón király uralkodtak, akik az egyház ellenségei voltak, akik más vallásokat, a bálványimádást részesítették előnyben. Csak Jósiás király uralkodásával lett jobb az egyház helyzete, de ekkorra már elkerülhetetlenné vált Júda büntetése is, mert megromlott a nép, megromlott az egyház is, és Jeremiásnak már Jósiás király ideje alatt hirdetnie kellett a babiloni fogságot, Isten büntetését.

De a hívók sorsát más is nehezítette. Nemcsak a saját sorsuk és testvéreik hitetlensége és veszte okozott nekik fájdalmat, hanem az is, hogy Istent gyalázat érte. Izráel elpusztult, és bár hűtlenné vált az Úrhoz, Izráel népe mégis Isten szövetséges népe maradt. Amikor Izráel elpusztult, és Asszíria továbbra is büntetlen maradt, sőt, még jobban megerősödött, mint korábban, akkor a pogányok azzal gúnyolták a zsidókat, hogy micsoda hatalmas van a ti Isteneteknek, ha ez történhetett az Ő népével, Izráellel? Bizony az Úr erőtlen, gyenge, nem képes megvédeni az Övéit. És Júda hívó népét ez a gyalázkodás még inkább elszomorította, mint saját helyzete.

Ezért küldte el Isten Náhum prófétát, hogy erősítse és bátorítsa az Ő népét. A próféta neve azt jelenti, hogy 'vigasztalás', mivel Isten a neki adott üzeneten keresztül akarta megvigasztalni népét. De azok, akik azt gondolják, hogy ez a vigasztalás annyiban merül ki, hogy elpusztul Ninive, azok igazából nem gondolják végig, hogy csak egy újabb kérdést tesznek fel, mert hogyan lehetne ez a vigasztalás? Hogyan vigasztalhatná meg a hívó népet több millió ember pusztulása? Nem inkább kegyetlenségre vall az, ha valaki mások pusztulásában gyönyörködik? A próféta könyv többet mond a vigasztalásról, minthogy elpusztul Ninive, és nem azt üzeni, hogy gyönyörködjél mások vesztében. Az Ezékiel 33,11-et jól ismerjük: „*ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen.*” Az Úr sem gyönyörködik a hitetlen vesztében. Nekünk sem ez a fő vigasztalásunk: majd megbűnhődik az illető. A vigasztalás nem ebben van, hanem abban, ami e mögött az ígéret mögött áll.

Megértve tehát a történelmi háttérrel, nézzük meg, hogy mit is üzen nekünk Urunk ezen az ígén keresztül. Először arról lesz szó, hogy mi az, ami Isten hívó népét elszomorítja. Azután másodszor, hogy hol találunk vigasztalást, harmadszor pedig arról, hogy ez az igeszakasz bővebben milyen gondolatokkal bátorít, vagy éppen figyelmeztet bennünket.

1. Az első dolog tehát, amit meg kellene tanulnunk ebből az ígéből, az, hogy mi fölött bánkódjunk és szomorkodjunk. A próféta idejében élt hívók szomorúak voltak, már részben összefoglaltam, hogy mi miatt. Szomorúak voltak amiatt, hogy izráeli testvéreik elhagyták az Urat, hogy a figyelmeztetésekre

nem hallgattak, és hogy végül elpusztultak. Szomorúak voltak a külső elnyomás miatt, amitől szenvedtek, a hétköznapi terhek, fájdalom és szenvedés miatt. Fájt nekik országuk vezetőinek hitetlensége, az egyház és népük romlása és züllése. De leginkább az fájt nekik, hogy Isten nevét gyalázat érte, és sokan nem fordultak Őhozá. Összességében: ez a nép vigasztalásra szorult, ezért kellett Istennek Náhumot, a vigasztalót elküldenie.

Napjainkban a legtöbb ember a testi és lelki élvezettől hajtva él. Sajnos sokak életének fő célja az, hogy testileg, fizikailag kényelmes életet élhessenek, de azért is mindent megteszünk, hogy lelkileg nyugalomunk és békénk legyen (nem számít az, hogy azt a jóga, meditáció, vagy bármi más egyéb révén akarjuk megszerezni, minden áron békét akarunk). Ebben a korban sajnos kereszttyenségünkbe is belopózkodik az élvezeteket első helyre helyezésének vágya. A hatalmas Istent sok esetben korunk egyik fő örömforrásává degradáljuk le: azért keresd Istent, és azért higgyél Benne, mert így leszel boldog, és így tudod fenntartani az állandó örömet az életedben. És Isten máris valami wellnessforrássá válik számunkra, az öröm forrásává. És ezzel a gondolkozással nem az a baj, hogy az Ige ne beszélne arról, hogy Istentől származik az öröm. Dehogynem! Hisszük is azt, hogy Őtőle származik az igazi öröm, az evangélium, az örömhír, és Pál apostol révén fel is szólít bennünket arra, hogy „*mindenkor örüljetek*”, de ez az öröm, nem a világ öröme, hanem Isten öröme. Ne keverjük össze a testi vágyainkat, kívánságainkat az Istenben való igazi örömmel. Nem szabad összekevernünk és összetévesztenünk a kettőt. Isten arról is beszél, hogy az Övéinek ebben az életben sok szomorúsága is van, ahogy Náhum korában is volt, és abban az esetben az öröm nem a kényelmet és nem más jelentett, hanem azt, hogy létezik vigasztalás. Ez volt az öröm, hogy Isten vigasztalást adott a sok nyomorúság közepette.

Miután megtér az ember, és megváltozik az, hogy minek örül igazán, felfedezi az Úrban való igazi örömet, úgy a szomorúságunknak is meg kellene változnia: annak, hogy miért szomorodunk el, mi az, ami fáj nekünk. Nem csak azt kell néznünk, hogy minek örülünk, hanem lássuk meg azt is, hogy a szívünk változott-e abban, hogy Isten dolgai miatt képes-e elszomorodni. Többé nem lehet az a legnagyobb szomorúságom, hogy a vágyaimat nem tudom kielégíteni ebben az életben, hanem a szomorúságunkban is Istenhez kell igazodnunk.

Ezért ez az ige hadd tegye fel nekünk azt a kérdést, hogy megváltozott-e már a szívedben az, hogy miért bánkódsz, és miért vagy szomorú? Ott hordozod te is a szívedben azoknak a sorsát, akik hátat fordítottak Istennek? (Ahogy a júdaiak tették Izráellel.) Bánkódsz te is azon, ha látod testvéredet Isten ítélete felé haladni? Elviseled-e, elhordozod-e azokat a terheket, amelyeket Isten más emberek bűnei által rád helyez? (Ahogy a júdaiak elhordozták AsszírIA igáját naponta.) Képes vagy-e elhordozni ezt? Vagy minden áron csak a kényelmet és nyugalmat akarjuk? Imádkozol-e népedért, egyházadért, gyülekezetedért, és teszel-e valamit annak jólétéért? Fáj-e az, ha azt tapasztalod magad körül, hogy Istent gyalázzák? Bánkódsz-e a fölött, hogy a gyülekezeten belül a testvéred nem Istenhez fordul vigasztalásért, hanem másban keresi azt? Fáj-e

ez neked, és szomorú vagy-e emiatt? Isten sokszor téged is büntet, mert az Igében meg van írva, hogy mint Atya szeret bennünket, és ez a szeretet azt is jelenti, hogy mint Atya, megfeddi a gyermekeit – ha nem feddene, nem lennénk fiak. Terheket és fájdalmat ad, hogy elhordozzad azt, és erősödjön a hited általuk. Amikor mások látják ezeket a terheket az életedben, és azt mondják, hogy milyen Isten az, aki ilyen megenged, hogy bekövetkezzék az Övéi életében, aki hagyja, hogy ilyen sok veszteség érjen, vagy ilyen szomorúság, amikor így gyalázzák Isten nevét, vagy kicsinyítik le Őt, hogy nekem az ilyen Isten nem kell, elszomorodsz-e a szívedben, és szót emelsz-e azért, hogy csodálatos Urunk van? Mondod-e, vallod-e azt, hogy az én Atyám teszi ezt, és engedi meg.

Összefoglalva a kérdést: olyan dolgokért bánkódsz-e, amelyek miatt Istentől jövő vigasztalásra szorulsz, vagy csak a testi vágyaid beteljesületlensége miatt vagy szomorú, mert nem kapod meg azokat a testi dolgokat, amiket szeretnél? Isten vigasztalást ad az Ő népének, de csak azok számára lesz az elfogadható és elegendő, akik nem e világ mulandó dolgai miatt bánkódnak, hanem Isten országának ügye miatt, felebarátaik hitetlensége és veszedelembé tartása miatt, vagy éppen saját bűneik miatt. Isten a vigasztalásról beszél, de valóban beláttuk-e már azt, hogy csakis Őrá van szükségünk ahhoz, hogy megvigasztalódjunk? Oly sok minden vigasztal bennünket, és oly sok mindenben nincs benne Isten.

Megtanultunk-e úgy elszomorodni, ahogyan Jézus Krisztus is az élete folyamán többször tette, ahogyan az evangéliumok bizonyosságot tesznek róla? Gondoljunk csak a Jeruzsálembé való bevonulására. Meglátja a várost, és elkezd siratni: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem ... hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit*”, és te nem ismerted fel a te meglátogatásod idejét? Megtanultunk-e Isten szerint szomorkodni is, és nem csak örvendezni? Mindkettőre szükségünk van – az öröme is, de szomorkodni is meg kell tanulnunk.

2. Másodszor azt a kérdést teszi fel nekünk ez az ige, hogy ha Isten szerint szomorodunk meg, akkor valóban Őbenne találjuk meg az egyetlen vigasztalásunkat? Isten maga a vigasztalás. Vagy másban keressük azt? Azokban az áldásokban, amelyeket Ő tud csak adni? Fontosabb az áldás, mint az Ő személye? Mert még mielőtt a próféta rátérne arra, hogy el fog pusztulni Ninive – amire az ember azt mondaná, hogy a júdaiak számára némi vigaszt jelenthetne, hogy Isten bosszút áll a testvéreiket elpusztító birodalmon –, mielőtt még ezt bejelentené a próféta, előbb Istenről beszél, Őrá mutat, nem a pusztulásra, hogy Isten népe Őt lássa meg, mint a vigasztalás egyedüli forrását. Náhúm könyvének eleje Isten bosszúállásáról, végtelen hatalmáról, népe iránti hűségéről szól, mert az akkori hívők számára ezek megláttatása jelentett vigaszt. De lássuk meg a lényegét, hogy Isten mindig saját maga megmutatásával és megláttatásával vigasztal bennünket, azzal, hogy magáról beszél.

Gondoljunk Pál apostolra. Azt mondja, hogy a Sátán angyala gyötörte őt, azaz fájdalom volt az életében, és többször könyörgött, hogy vegye el az Úr azt. És mit mondott neki az Úr? „*Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm*

erőtlenség által végeztetik el.” Nem vette el a fájdalmat. Adott vigasztalást az Úr? Igen, a kegyelmét mutatta meg, és azt, hogy ez a kegyelem elég. És Pálnak ez – értsük jól – használt? Pál azt mondta, hát köszönöm ezt is, Uram, de azért jó lenne, ha tényleg eltűnne? – nem ezt mondta. Azt mondta, hogy „*dicsökszem azért az én erőtlenségeimmel*”, hogy Isten kegyelme mutatkozzék meg még inkább rajtam keresztül. Az apostol vigasztalást kapott az Úrtól, mert meglátta Őt, mint kegyelmes Istent.

A mások bűneitől oly sokat szenvedő Dávid királyt igazságosságával vigasztalta meg az Úr. Fél életén keresztül igazságtalanul üldözték, mindenféle dologgal vádolták ezt a szegény embert. Sok zsoltár elején panaszkodik az Úrnak, elmondja, hogy mi minden van a szívében, de a zsoltár végén az Úr mindig megmutatja magát. És amikor Dávid meglátja Őt, vigasztalást kap. Nem fejeződött be az üldöztetés, csak később, de mégis volt vigasz, mert az Urat meglátta.

A bűnei miatt bánkódót Isten nem azzal vigasztalja, hogy megmutatja az Ő irgalmasságát? Máté, a vámszedő, aki el tudta volna mondani, hogy mennyi bűnt követett el, vajon nem annak örvendezett-e, hogy az Úr Jézus odament hozzá, és őt is, bűnös vámszedőként elhívta tanítványul? Ezzel is megmutatta azt, hogy Ő a bűnösöket jött megmenteni. Nem ez volt-e Máté vigasztalása?

A másoktól jogtalanul szenvedőt pedig Isten hűségével és bosszújával vigasztalja, ahogy tette ezt Júda népével Náhúm idejében. Minden esetben, lásuk meg, a vigasztalás Isten maga! Ezért nem helyes az a megállapítás, hogy Isten népe számára a niniveiek pusztulása volt a vigasztalás, mert azt csakis Isten igazságos ítéletében, végtelen hatalmában, és népe iránti hűségében, az-az Őbenne kapták meg. Őbenne kaptak vigasztalást!

Mert gondoljuk végig: ha az ember csak a bosszút akarja, hogy Uram, mutasd meg a Te haragodat, sújts le rá, akkor a legtöbb esetben a harag és a gyűlölet, a megbocsátani nem tudás vezérli az embert. Ez pedig nem vigaszhoz, hanem az emberi gonoszság megéléséhez és kiteljesedéséhez vezet csak. A bosszú és gyűlölet nem ad lelki békét. Egyedül Istenben található az ember békét és vigasztalást, és abban, hogy Ő igazságosan és irgalmasan cselekszik. Ezzel vigasztalta Isten az Ő népét Náhúm által, hogy igen, Isten igazságos, bosszúálló az Ő ellenségein.

3. És harmadszor nézzük meg, hogy részletesen mi az, amivel vigasztalta az Úr az Ő akkori népét, ami számunkra is vigasztalás lehet.

A próféta először arról beszél, hogy az Úr féltőn szerető Isten. Hűséges az Ő népéhez, de Ő is hűséget vár tőlünk. Az eredeti szó árnyaltabb jelentése talán az lehetne, hogy az Úr a Vele való személyes kapcsolatában nem tűri meg a gonoszságot és a hűtlenséget. Hosszan tűr, ezt a 3. igevers is hangsúlyozza, megengedi sokszor, hogy hátat fordítsunk Neki, és Ő, mint jó Pásztor utánunk jön és visszavisz minket. Hosszan tűr, mert türelmes, de egy idő után nem hagyja, hogy a saját dicsőségén csorba essék. Ezért beszél a 2. versben háromszor is arról, hogy Isten bosszúálló. „*Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az Ő ellenségein, és ha-*

ragot tartó az Ő gyűlölői ellen.” Féltőn szerető. De nem mindenki vel szemben bosszúálló, és ez az, amit a 2. vers ugyancsak hangsúlyoz, mert az Ő ellenségeivel és az Őt gyűlölőkkel szemben áll bosszút az Úr. Ezt azonban nem mindig a bűn elkövetése után teszi meg, és ez gyakran megtéveszt bennünket. Ha valami rosszat követtek el ellenünk, máris csapkodunk az asztalra, hogy igazságot, elégtételt követelünk most. És azt gondoljuk, hogy ennek így is kell lennie. De sokszor azt tapasztaljuk, hogy nem történik semmi, mert az Úr hosszan tűr, ahogyan Ninive esetében is volt. Ninive Jónás próféta révén megismerhette Isten kegyelmét, és hittek is Benne, Jónás könyve bizonyosságot tesz erről. Ám a város ezek után mégis megromlott, hűtlenné lett, és Isten népét, Izráelt – ahonnan Jónás maga is származott – megtámadták, országukat földig rombolták. Ezek után azonban nem következett Isten azonnali ítélete, hanem ahogyan a 3. versben olvashatjuk: Isten hosszan tűrt. És ez a hosszan tűrés több mint 100 évet jelentett, mert Ninivét 612-ben rombolták le a babilóniaiak, míg Izráel pusztulása 722-ben volt. Több mint 100 év telt el. Isten hosszan tűr, mert nem a bosszú az, ami vezérli Őt. *„Bosszúálló az Úr, és telve haraggal”*, de nem a bosszúja az, ami elsősorban meghatározza Őt, hanem az, hogy Ő irgalmas és kegyelmes Isten, hagy időt a megtérésre, hagy időt a bűnbánatra.

Amikor tehát egyszerre beszél ez az igeszakasz Isten irgalmáról, bosszújáról, jogos ítéletéről és hosszútűréséről, akkor az egészet egyben, egy folyamat részeként kell látnunk. Az, hogy Isten nem azonnal büntet meg valamilyen bűnt, az nem igazolja azt a tettet. Sokszor ezt gondoljuk: ha bűnt követnek el ellenem, akkor azért bűnhődni kell, de ha nem történik büntetés, mert Isten hosszútűró, akkor gyakran elbizonytalanodunk, hogy akkor lehet, hogy mégiscsak jogos volt az a tett, lehet, hogy nem volt bűn, és tényleg az Úrtól jött? De a büntetés elmaradása nem igazolja a bűn jóságát. És azt sem jelenti Isten hosszútűrése, hogy elfelejtkezett volna bizonyos bűnökről, mert minden bűnt számon tart, és minden bűnt megbüntet. És azt sem jelenti Isten hosszútűrése, hogy nem foglalkozik az Ő gyermekeivel, mert mi gyakran ezt hisszük. Isten hagyja, hogy annyi szenvedés, fájdalom érjen bennünket. Hol van Ő? Valamit tettem, ami miatt hátat fordított nekem? Valami miatt csökkent volna az Úr irántam való szerelme? Nem. Hosszan tűr, ennyi történik. Hosszan tűr az Úr, és közben mindvégig velünk van. Miközben pedig az ember várja Isten ítéletét, nem szabad azt gondolnunk, hogy Isten erőtlenné lett - mert ezt is szoktuk gondolni. Isten hosszán tűrése nem azonos azzal, hogy erőtlen. Miért nem bünteti meg? Hát mert nem tudja. Ugyan ezt nem mondjuk ki, egyetlen hívó ember se mondaná ezt ki, hogy Isten erőtlen. De vajon a szívünkben, annak mélyén hányan gondoljuk ezt: ó, Uram, nem tudtad volna azt megakadályozni, hogy őt ne veszítsem el, vagy azt ne halljam, vagy az ne történjen meg velem? Hányszor vonjuk Őt kérdőre, hogy ó, Uram, mintha Te nem lennél elég hatalmas. Ezért kezd el a próféta Isten hatalmáról beszélni, hogy ne gondoljuk azt, hogy Isten erőtlen.

A képek, amiket használ, részben csodálatosan megjelenítik Isten hatalmának nagyságát, részben pedig alázatra és jogos félelemre, istenfélelemre kel-

lene, hogy indítsanak minket. Hadd olvassam fel még egyszer ezt a szakaszt, és most úgy hallgassuk, hogy abban Isten hatalmának nagyságát vegyük észre: *„Hosszútűrő az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja”,* értjük ezt a képet: a vihar és a szélvész majdnem mindent elsöpör maga elől. Az Úr haragja is ilyen erejű. *„És lábainak pora a felhő.”* Amikor az ember egy poros földútra dobbant egyet, akkor por száll fel. Amikor az Úr lép a poros útra, azt mondja a próféta, hogy felhők keletkeznek, mert olyan hatalmas Ő. *„Megfeddi a tengert, és kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt.”* Hogyne lenne képes ezt megtenni! A Vörös-tengerrel nem tette meg? A Jordánnal nem tette meg? Mekkora erő és hatalom kell ehhez! *„Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad.”* Mind gazdag termővidék, és egyszer csak elfonnyadnak. *„A hegyek reszketnek Előtte, és a halmok szétmállanak.”* A hatalmas hegyek, az erőt szimbolizáló hegyek, amelyeket az ember nem tud arrébb mozdítani. *„Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, ami rajta él.”* Kell ezt magyarázni? *„Ki állhatna meg haragja előtt, és ki bírhatná ki búsulásának tüzeit? Heve szétfolyik, mint a láng”,* mint a kis szikrától lángra kap az erdő, és a tűz szétterjed, olyan az Ő haragja, *„és a kőszálak is szétporlanak tőle”,* a kő, az egyik legkeményebb anyag.

Kicsoda állhat meg az Úr haragja előtt? – jogos a próféta kérdése. És a beképzelt ember mégis azt hiszi, hogy majd én. Majd én megállok! Saját gőgünket és beképzeltségünket leplezi le az Úr akkor, amikor ezeket az igeverseket olvasva nem érezzük magunkat porszemnek, és nem vagyunk hajlandók megalázni szívünket Őelőtte. Ilyen hatalommal szembesülve az ember büszkén és gőgösen megáll: ugyan már, szép képek ezek, de mi közöm nekem hozzá? Az, hogy porszem vagy, és meg kell, hogy alázd magadat Isten előtt!

Ugyanakkor nem szabad, hogy Isten haragjának és végtelen hatalmának megjelenése annyira megfélemlítsen minket, hogy ne gondoljuk Őt jó és kegyelmes Atyánknak is. Ezért a próféta a 7. verssel folytatja, hogy *„jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és Ő ismeri a Benne bízókat”.* Haragját ellenségei és az Őt gyűlölők érzik majd. És hogy a hívők ne rettenjenek meg Tőle annyira, hogy ne akarjanak Hozzá közeledni, ezért mint szerető Atya is kijelenti magát. Szükség is van erre, mert sokszor azt gondoljuk, hogyha hosszan tűr az Úr, akkor ez a harag sosem fog megjelenni. Valóban ebben az életben nem is, mert Isten kijelölt egy napot, az ítélet napját, amikor megmutatja az Ő haragját, és egy másik napot, ami megtörtént: ott a golgotai kereszten, megmutatta az Ő haragját. Az istentelenek azt gondolják, hogy nincs mitől félniük. Miért? Mert ők Isten tulajdonságainak jó oldalát nézik csak, azt gondolják, hogy hát igen, Isten türelmes, késedelmes a haragra, kegyelmes, jóságos, ezért nem kell nekem törődnöm a bűneimmel, nem kell a bűneim ellen harcolnom, majd úgyis megbocsáttatnak, nem? De hogy az istentelenek ne bújjanak ezek mögé a tulajdonságai mögé, Isten rámutat arra, hogy Ő hatalmas erejű, és hosszútűrő. Lehet, hogy most nem érzed, de Ő nagy hatalmú. És számunkra pedig, hívők számára bátorításként beszél magáról, mint jó és kegyelmes Úrról. A jó tulaj-

donságai, türelme miatt nem szabad lenéznünk Őt. A türelmével való visszaéléssel szemben a próféta azt mondja, hogy az Úr fel van fegyverkezve saját erejével, azaz készen áll arra, hogy bármelyik pillanatban teljes erejével bosszút álljon, és akkor senki nem menekülhet Előle. De a hívő nép számára Isten jósága az, ami az igazi vigasztalás. Isten jóságos, és ezért nem kell félnem, hogy bosszút áll rajtam, mert az Ő jósága azt jelenti, hogy inkább szenvedett Ő helyettünk, minthogy mi szenvedjünk az Ő haragjától.

Amíg Isten hosszan tűr, addig népének is sok esetben tűrnie kell. Az, hogy Isten ebben az életben nem tesz mindenben igazságot, azt jelenti, hogy igenis meg kell tanulnunk a türelmet, a hosszan tűrést. És ez sok esetben azt jelenti, hogy sokat kell szenvednünk, néha mások gonoszsága miatt, néha hitünk miatt, néha saját bűneink miatt. De még ezek között a szorongatások között is Isten a mi erősségünk, mert ezzel folytatja, hogy „jó az Úr, erősség a szorongatás idején”. Nemcsak azt mondja, hogy vigasztalásra van szükséged, nemcsak rámutat arra, hogy az Úrban van ez, hanem azt mondja, hogy a szorongatás idején is lehet erőd, kaphatsz erőt Istentől, mert Ő az „erősség a szorongatás idején”. Hosszan kell tűrni, ezt meg kell tanulni, de kapsz hozzá erőt az Úrban. Az erő Őtőle van. Isten nem csak azzal vigasztalja népét, hogy Ő igazságos, hanem erőt ad elhordozni a hétköznapi fájdalmait, terheit. Dávid király számtalan alkalommal fordult Istenhez, és vallotta meg azt, hogy Ő „erősség a szorongatás idején”. Mert a zsoltárokból így nevezi Őt, hogy „Isten az én kősziklám, váram”, „menedékem” és „oltalmam”. A szorongatás idején Hozzá lehet fordulni. Isten a mi erősségünk, mert erőt ad türelmesnek maradni, és erőt ad elhordozni azt is, amit mi emberfelettinek gondolunk.

De azt is hozzáteszi a próféta, hogy Isten „ismeri a Benne bízókat”. Mit jelent ez? A felől akar minket biztosítani a próféta, hogy Isten szemei mindig rajtunk vannak. Mert csak az ismerheti a Benne bízókat, aki állandóan rájuk néz, és velük foglalkozik. Az, hogy Isten ismer minket, azt jelenti, hogy gondja van ránk a nyomorúság idején is, még hogyha ezt nekünk nehéz is elhinnünk. Ez a vigasz, amit Isten harmadszor ad a szorongatás közepette az Övéinek.

És végül hadd mutassak rá arra, ami lehetővé tette ezt a vigasztalást, hogy a miénk lehessen: Jézus Krisztus golgotai keresztyére. Az a végtelen hatalom, amelyről a próféta korábban beszél, amelytől még a hegyek is remegnek, az a harag, amit Isten érez a bűn miatt, az Jézus Krisztuson töltetett ki a golgotai kereszten. Isten teljes haragjával és hatalmával büntette meg Őt értünk, hogy ne minket büntessen. Hogy mekkora áldozat történt ott a golgotai kereszten, azt így értjük meg, ha meglátjuk Isten haragjának nagyságát ezekben az igeversekben, és elhisszük, hogy mindezt Jézus Krisztus elhordozta és elviselte értünk.

Ő egész élete során tűrte az Ellene elkövetett bűnöket. Tűrte azt, hogy nem hitték el, hogy Ő Istentől jött, és Isten gyermeke. Hosszan tűrt, amire tanít bennünket az Úr. Elszomorodott azon, hogy Isten országa nem terjed, mert az emberek szíve kemény. De megmutatta azt, hogy jóságos az Úr. Ki mutatta volna meg ezt leginkább, ha nem Ő? Az Ő életén keresztül láthatjuk meg leg-

inkább. És azt az igazságot is nem az Ő életében látjuk beteljesedve, hogy „erősség a szorongatás idején”? Ott a golgotai kereszten a világ bűneit, az Övéinek bűneit hordozva, vajon nem állt-e meg Ő mindvégig, és „száját nem nyitotta meg, mint bárány”, mert megtapasztalta, hogy az Úr, a mi mennyei Édesatyánk „erősség a szorongatás idején, és Ő ismeri a Benne bízókat”. Jézus Krisztus ezt magáról is mondja, a jó Pásztorról. A jó Pásztor ismeri az Ő juhait. Igaz ez az örömhír: „jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és Ő ismeri a Benne bízókat”.

Összefoglalom az elhangzottakat. Isten vigasztalja azokat, akik Ő szerinte tudnak, és megtanultak bánkódni, és ez a vigasz mindig az Ő személye maga, magát mutatja meg az Övéinek. A nyomorúságban élőköt türelemre buzdítja, ahogyan Ő maga is hosszan tűrő. Jóságával, gondviselésével és erejével biztatja azokat, akik a szorongatás idején megerőtlenednek. És bátorít bennünket arra, hogy minden nap ilyen hatalmas Úrként, de könyörülő és kegyelmes Atyánkként is lássuk meg Őt, és így is kövessük. Adja meg Isten Szentlelke, hogy megtanuljunk mindig így Istenre nézni, Őszerinte szomorkodni, és Őszerinte igazi vigasztalást nyerni egyedül csakis Őbelőle. Ő segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Köszönjük kegyelmes mennyei Édesatyánk, hogy bár végtelen nagy hatalmad van, ahogyan azt az Igédben is megláthatjuk, de azt mégsem ellenünk fordítod, mert könyörülő és irgalmas vagy. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy nem pusztán megjelenítetted életedben mennyei Atyánk hatalmát, hanem magadra vállaltad azt a bosszút, ami jogosan minket érne bűneink miatt. Hálat adunk neked azért, hogy haláloddal bűnbocsánatot, feltámadásoddal pedig az örök élet reménységét szerezted meg nekünk. Köszönjük Szentlélek Isten, hogy nap mint nap ezt a hitet megőrzöd bennünk, és hogy Igédben újból és újból magadra mutatsz, mint végtelen Istenre, akitől jöhet az egyedüli vigasztalásunk.

Bocsásd meg nekünk, hogy szívünk annyi földi dolog után vágyódik, és a megtérésünk előtti dolgok miatt szomorkodunk még mindig. Bocsásd meg, hogy oly kevésszer szomorodunk meg a Te országod ügyéért, a Te neved gyaláztatásáért, vagy felebarátaink hitetlenségéért és szenvedéséért.

Kérünk, hogy formáld át szívünket ne csak az öröme, hanem az igazi, Tőled való bűnbánatra és szomorúságra is, hogy képesek legyünk valóban fájlalni azt, hogy még családtagjaink, ismerőseink, barátaink nem ismernek Téged. De kérünk, Urunk, ne csak a miattuk való fájdalmat keltsd fel a mi szívünkben, hanem az akaratot is, hogy hirdessünk Téged, mint egyetlen utat, igazságot és életet, mint aki egyedül vagy a bűnbocsánat és üdvösség forrása. Kérünk, adj bátorságot szólni, Téged követni, Melletted dönteni. Kérünk áldd meg gyülekezetünk minden tagját, fiatalokat, időseket egyaránt ezekben a dolgokban. Add, hogy mindvégig Rád tekintsünk, és Téged kövessünk.

Áldd meg családjainkat, Te legyél azoknak feje, és minden széthúzásnak, pártoskodásnak Te legyél a bevezetője is.

Könyörgünk, hogy formáld bennünket Igéd által, segíts harcolnunk bűneinkkel, öemberünkkel szemben, segíts naponként megölkölni magunkat, hogy meghaljunk a bűnek, és éljünk Teneked.

Köszönjük Neked gyülekezetünk közösségét. Kérünk, hogy senki ne legyen egyedül itt, add, Urunk, hogy a testvéri közösség hadd lehessen olyan szoros, mint a test tagjai közötti kapcsolat. És kérünk Téged, hogy minden alkalmon Te legyél a középpontban.

Könyörgünk egyházunk vezetőiért is, áldd meg az ő munkálkodásukat, szolgálatukat, Lelked bölcsessége irányítsa őket minden döntésükben. Így könyörgünk hazánk, és Európa országainak vezetőiért is, ezekben a nehéz időkben Te add Lelked bölcsességét nekik, hogy Igéd, akaratod szerint tudjanak dönteni.

De mindenekelőtt hadd könyörögjünk azért, hogy a mi szívünk trónján nap mint nap Te uralkodjál. Add kérünk, hogy minden nap, reggelenként hadd legyen ez a vágyunk, és egész nap hadd kíséren bennünket az a kérdés: „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*”

Áldd meg az előttünk álló hetet, és hadd köszönjük meg már előre is azt, hogy velünk leszel „*minden napon a világ végezetéig*”. Köszönjük, hogy a bennünk elkezdett munkát Te végzed el, és hogy a bennünk levő igemagvaknak Te adsz növekedést. Legyen áldott ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

199. dicséret

1. Adjunk hálákat az Atya Istennek,
Mennynek és földnek szent teremőjének,
És embereknek gondviselőjének, Éltetőjének.

2. Mert ő mihozzánk atyai szerelmét,
Kijelentette drága szent igéjét,
Mellyel táplálja híveinek lelkét, Nyújtja kegyelmét.

3. És ő megáldja benne reménylőket,
Erősít minden erőteleniséget,
Világosítja homályos szívünket, Setét elménket.

4. Atya Istennek mindezekért légyen
Dicséret és nagy dicsőség mennyégben,
Fiával s Szentlelkével egyetemben, Örökké! Ámen.